

"BARTRAB:"

Mario Albareda/Enrique Anton/Isabel Chavarria/Jordi Garcia/Pep Ibañez/Jordi Nogués/Francesc Palomas/Josep Me Suñé/Joan Vilallonga

Intervencions abril/90

Passadís de la Facultat de Belles Arts

Platja de la Barceloneta (Nounona)

Obra oberta. La polisèmia, la multiplicitat de significats, les diverses lectures d'una obra, es pot identificar com un apropament de primera intenció, ambigua i d'infinites interpretacions històriques individuals i socials.

La segona lectura o intenció ens presenta l'obra acabada, ens ofereix la possibilitat física i estructural d'organització per part de l'espectador. Així l'obra promou una articulació lliure que permet diferents angles de visió. Així la primera interpretació ambigua minva a favor del *tempo* pulsació, viscut per l'espectador i l'obra. Aquesta observació de segon grau promou la participació de l'espectador, que deixa de ser *voyeur* i esdevé *toucher*. Això altera les idees preestablertes tradicionals que suposen la jerarquització entre l'obra i l'espectador. L'acte de llibertat d'anar-hi o no estimula la passivitat enfront d'un instrument sacralitzat. El neoplasticisme promou les estructures, les forces i els ritmes sense exterioritzar l'estat subjectiu i emocional de l'artista.

Estètica de la deixalla. Despullar l'aura que acompanya l'obra (Benjamin) és una reacció contra la perennitat. Harold Rosenberg en diu estètica de la no permanència. Duchamp deia que la pintura perd l'olor. En aquest cas perd color (color orgànic i fototròpic) i forma a causa de la interacció humana. Per a Duchamp és el punt de vista més revolucionari d'una obra d'art.

L'esdeveniment té a veure més amb el temps que l'espai objecte. L'obra no és l'objecte situat allà, sinó l'esdeveniment que produeix una relació entre l'energia de l'objecte i les reaccions psíquiques que provoca. Els *happenings* (esdeveniments) són les formulacions d'aquesta qüestió.

La investigació en materials escadussers i l'estudi d'una tecnologia. El ritme accelerat de caducitat i substitució de les imatges exigida pels *mass media* i la interdependència entre imatge publicitària i imatge artística són exigències de la producció industrial: Benjamin en "l'obra d'art en l'època de la seva reproductivitat tècnica" ens diu que l'art intangible, inassolible, tabú, desapareix per l'aura sacralitzada. L'obra efímera de la deixalla té un caràcter de consum, com qualsevol objecte. L'efecte Kleenex "usar i llençar" fa potenciar i enriquir l'atenció. És com un concert eclèctic, no accepta cap compromís respecte a cap tendència.